

שיר ת. נ. ביאליק

והרצאה המלאה שקיצורה נאמר בדדיו ירושלים

לצדד "התיקה" שנחנה לספרות את בן נכרול בפרוש השיר, את "אזף שום נאלף פעלות", את שירו היקר של, את אנדת שלמה הפלך וכו', נאלם ניהו שכל אלה לא נוצרו בשנות, השך תיקח", הן לא נכסל אהנו לעבוד בשר תיקה על שיה היה ל ין של ביאליק, שכל אחד הפיר פה, מהברו הפרוב אליו ביותר עד הלום שתעביר עליו העד ועד העלון שנסאחו בעלתה לרשותו. כשיר התיהליון ו, שנותה מין יצירה, לכל דבין יתו וישמע", כאליו נחספסס ביאליק בלו מנעו מהוואו וברצונו השום אכל לא סתוך חליטה, כי אם סתוך תחם ועילאיתרות שהקפד עד לה, והעט פני לה והדיו עלוב סתתית, ו יו חותה וצירה שלא רבים זכום את, ו אישך דף הטעם מן הטעם נרשם ספנה לנבון כספר. (בוננו לישני הספרים של ביאליק שבעל פה) ועוד פרטים רבים מיצירה זו שהעלולים בלבנות ובסדר נהו רבים וסדורים ולא מצאו עוד את זאלם ולא ישאנהו, אולי, לנעה. בהפיר פה עשרה ופורנית זו כאליו פסל לנסרו אצל ביאליק כל דעש של רטוריצעטי. הפסיר את דואו ועושר נשמנו לכל, זה היה מין פוסטנים בעלת שיתופיעות עם כל חישוב התרועיעתו המדע, וקרוב את חלבנות דבר מין הנסחי אחרים רחנית, ושארך שהעצלותו המנהן מנתרות, הוא הוא תוססר שלו "עוג שפת..." שערך סודו והסכל נשמנו תיסתכן ביאליק, ענות עי, לם נה סתוך תיסתן עונת וסתוך פוגרועתר שכתב הסאירים אהנו לכרך לכל-שוג, ככל הדשים שעברת כחם וכלל חסמילות ששילת כהן, על חול יפתחים בתלפאינים, ברסונו וכו'לת, הערה, בחיבה ובידועים, היה זכרך בירך פעלים ועד עולם.

וכשאני עומד על פדו זה של ביאליק ועל שאיפה התפנית להחליק את עי רהשידתו והמנת אין אני יכול שלא להגלות אהנו עם פורחיאצורת, פורה נלחם, שנה עתה נילק את הפרול וחתך לבקש את המורשת. כיצא את המורשת — העסיק לחור אף המסל, נם כזה לא מצא את סיפאנו וירך בתרויעתש אשרי חותם השום ושחרי הפמינות. והוק סכני הוא — כל מסכת היורה סתוד, היה, עטמה סתברת, מעשיקה להסא נכונה האדסה, ורק תלולים האטיעים אינם נפקים, לא סתך האירך במספר קים ולא סככותי הספולת האורכות להם. ידורה זו למעשה נפש העם, לנפש הממונים, כדי לרלות טיש את מישר הספול בטיס מכאן, היה בעטם הנסיון השחרון של ביאליק, לנלות חר שות ואצדות ענוים סככול הספרות ושתוססיים ליצירה חדשה זו, שמאדע נשמל עמנו כפאל, אלא שחיות הפסחת עד לעטיו כשהה וזה לספרות העברית, ונהן חרקה סכני אף פלי העברית. ולאחרי מסיון זה כשה הספח ביצירתו שאין את ינולום להגלות אר תה אלא עם אינו עליות על דבר פיוסיות אם אפשר לכך בן. אין זו יורה שכתב, אלא שיה יבצעלפת. רח אצל פוזקפירות את מועאיו אר תה, אצל נביאירקם המתקוות הפוד בול אליו — אצל העלעים טוב, וכי תנן סברעלם ומוסחם, שמעולם לא סתה בעצמם את התיילכסס להיונרי ותלמודיתלמדיות.

הרבה כנחם ונאמר, כמאכיל נם כמנור ראש, על "שתקמו" לכיוול של ביאליק בשינת שנות היו האחרונות. ורק זו ספרת מיעדת, קשה לה שיקפה את כל חלבנות בכל ארצות תולדה מטעה ועד עתה, חפופה זו עזרה את כל הרור העיקר למיד באירואלו-ניה העתיקה שלנו לכות סטוריסים בעוצר שינוט לסאכלת, כי אם להל-הם ולסנת פיה-נבורים ולהחריב ול-היום כלל האפסיר טרם עובם את העיר לם לטסאיס... ולא מיט נרסה תפיר סת זו להויעות בישראל, לתנועה כגד סה ביליו של הסאה שעכרה: בני ועב לכו ונכח! אין לנו מן עשיר שות כמן בארצותהולות ואם ננור עלינו נו לערך את דמונו בעד כל שעל אדמה ובעד מעט אחר לשיטה — יעצדיא בעד הפרעט שלנו ובעד אוירי השיטה שלנו.

על הרוב אינו ארוץ פלאות על אכרן איות נפועים אל האסין לי המוד הנכבד מידי כד אני, משךר אני ארובי הפורא! אבל תאמן האסין לו עת מוהיעב ככלב אשרך כחול, איו רעוני העטוס הוא כי העבור עלו כאחת... והנה! אפילו בשיר זה הסלא כרוי רח פרטיה של בעלברטון אובד כבי רח תרול, נעטה המפורד מין שלחך עבוד לכל אלה המסורונות שחם נתי שים המסות העסיים: "שישם הח' טעשיטיות רעבים הח... העיר כיר" זיק, בתרונים קעים אלו לכסל את השיר המוסכס של העצרים ככנו יו לו, לערך ארעה את המסותיות הסדרי כנה והלכות כהרו מנון ועל את האסת הפרה שלום, של איו הפרים על לב רוק.

ואין עזרף לקעים כי שיר כמו, אל העזרה" כבר נעטה בכל לכל העיונים מהרדו של שיה ליילככום ואחר כך נם לעיונות התרוליות, ואין עירך לאמר לו עריום כשלים מאנות תמונה: כמו, על סף סת המדרי", "סדחה", סתך ספרה האחרוניים", אם יש את נשך לעז", "הסנתרטים בעש" וכו'... האשך, לכאורה, נענן עריון שיהרדו הסכל סכחלת שיה עריון לעיל ולפסל כרוך כבד שיטה האלופית של שלושתים, ישלוח התרונים ביר ליק כסיים ויאן וכעצרתו ליל כרדונו סיוטה, שירים אלו מוכרוננו לעיל דבר אלתם שיהוד עוד הנת עריויותו ער ינות תרלים — הרמל סויעו כסיר פה על הסאה ה"ח" את בעעוהס, ספוחותים וטכאוייתם של כל אריות חסינות כוסתן, אלו — יארת חר סנה כתי העוש עובי ומרעע באירר שיאה לא מצאו.

נכירותו ורבותו, בשל הונס המונבל סוא לא נולד לנדך כמן על ביאליק העספר, על ביואליק בעלמנון, על ביאליק הסכר סם, על ביאליק עושאיתרבות, כי אם על ביאליק המסורר בלבד, והריו נהו סוריסוף נלהההכותרת לכל יצירות היה הרבה סוררנות שיהה, אהנו נעיון דף הטען, הולכות ביונה האפי יצירת כיונה.

דונה ראשונה: משורה, האנלי-הפרטי, זרתי שירה האנכופיה שאנית עשה אלא סתנה את אסכתה שירת, את ארותיה שלה, את התריות שלה ואל המפנותהככע כהנו תיה המונבל שיה ו אין לה השפעת יורת, כל הסת תילים — סתחלים כה, ויש בה סתהנקות של בניבויחולים הסכור הים כלבם, כי הם נעלאים סכדנו על ערים ומכל סתחכים לכאוב את סכאובם, ליטות כשהסאם, שהענות הנערוים כיורה זו, וכל העצרים כיוור ים אעלה, שיהוד הכסיראלחים אינו נשאר לעולם וכן אחר כלול ספר נה, אלא סתכל וחקל ועולה — לרבות שיהיו תלל הוא סרנה הס סל בשירה, כלומר שירי שיהוד סכדדקת זו נעשים סכל לרבים, כמו נשורה הכויר של וכוית ענות אנה שיהוד עונה את עליותה, אלתם, התריות, שאהם וקאחם וננונולכסס של רבים ככנו עליו וכן החונים שהוא הו כיונה, לעוו של דברו שירי נערים סתה ליכרונות רבות כנו ילו, הוא של לכאורה לעשו, אכל לבנות הרוב, סאוה חר סתה התרבותית והסעסיות, עונים אהיו, כנוונות אלו הנונים כיוהם, נעשה שיהוד סנון. חול ככנו הוא — סיה ארך נעק ומוסל ויפתיים אהיו, סתות סכככות, כסילים אהיו, וכל אחר מהסו זיניו של המסורר המוסע את העליל סתה: חר סנה ונה התרתי, כאכתי והסרתי אר אני, אלא שלא היה לי הרואכול ור סילם לכסא את איש כסא המסורר. דונה שישיתו: שירה לאוסית, כמן לא חונים טככולים, לא גלויס ודעים עונים אמן כלבסם, כנוונות כנתיקס, לנינה כיוור אחר, כי אם לככות של עם שים על כל גליותם ועלמדותהם. סיהוד שיהוד לחקך והיה מין ליצירה עיונה, ויה מן שיהודם, עיר נאמן העסד ככוכנו וכל חוירי ערים כן, אם יכא לם יעשה חסינות, אם יעשה העם היה הוא האסון לעשו את חסינות, אם אסתה סתחכים וכאים שום הוא הוא תראשין סככוכ את הפלח, המורר ומרדים ואם סכות עולה לעם — הוא הראשין סתחכים כדהלת, הוא תראשין חופש וקראו כרסא! נאול!

סדחה רביעות: היא השירה הנחלה הכינלאוסית. שיהוד נערה זו סתכס סת עם כל דרשים, סתכונה עם כל הפלרטים, אינה יראה סלולף דרמים ארבות, אינה ערמה לשום רכות כענה גמלו עמים, אינה סאפדה את סתנה ואת שיה העיקרי לכבוש כל האוסית וכל חלשונות ראשיתה של שיה כו נעיעה כהונה כסיים וכוהובים; וכיטינו אלה — כאמן רחסי ככוכו, אנו סוקטים אותה סיהוד הו עספיר, סילטנו היה — נאורים העורכים ככוכבישטכט שסיכיתספרות סכל לראשי כל העסיים, וכל העסיים נהנים סיוח כהרה של יאחסיככו. ועד סדחה סכוישית יש לעיון, שהוא כען ויערתיקם ביה עם חסינה, די, או להיוך; יצירה המפורד כיוור עם הטע, על הליון אין היא נכתבת עברום אין היא באה אלא כספת ספה לם כיש חויול וכל אחר סוכי כה סילו ומסרר ונהן אל חק ארעוו על חיוכו המפורד, ום אל סדחה זו חוזר כישענה ביה עם שיה ביאליק כסדוונת הלל, או כר 134 של טיש סדהונה אר.

אך כעסם התלבנות נלחם זו הטי יעה עד לירי שמהו עצמית, ועד לירי אכספטה של עכוהיזעה והנה חסכה עליו שטש ור, שיערות קישוקם כשנת התפ"ג הפירו את שסיהולות, אחר האיסטרטיזה המפוררת חרם סתאום הסך האזובי ונהן חקך ונפלת על סתה, דם ופועות-ספר, והמפורד קפז ועלה אל, עיר התרגו ובעינו ראה ובידו מיטש על הדרות ועל העצים ועל האכנות ועל ככו טיה סתחלים את הדם חרדש ואת הסוח הנסכה של החלי לים, ורעלו ככנו כנוונות ותננפו על לויחליום של עברייסכרים וכוסידי וכסיים וחבוסה ספרים וכו'... וכו' ונצלה סתהת הויתריאצורת, שיש לנו ספדות העכרית החדשה כגד החורף האכזר והחריב רשאהואונים, נהן אחיו ישראל שהסון ונהן יושר העולם, הא הוא הפואיטה, ככיר הרהבה" וכל שירי כנוונות אשר הסתעפו ספואיסת זו נאשר ככו אהרית, כנון: על השמיר טח", אמן נם זה מוסר אלהים", זר או לנחשים", ירעהו בול ערפל", לכפנה על סתחולות", ומיילת האש",